

Adevarul doar dezbraca

Autor: Marinescu, Ilie
Editura: CISMIGIU BOOKS
ISBN/EAN: 9786062823085

Descriere produs

Adevarul doar dezbraca de Ilie Marinescu este un roman romanesc contemporan despre pierdere, suferinta, supravietuire si curajul de a o lua de la capat. Ovidiu isi vede viata schimbata radical dupa ce sotia sa, Antonia, este diagnosticata cu o boala grava si, in cele din urma, o pierde. Coplesit de doliu, se inchide in sine si ajunge sa - si abandoneze propria viata, pana cand interventia unui prieten il ajuta sa gaseasca forta pentru un nou inceput.

In incercarea de a se desprinde de trecut, Ovidiu descopera arta si intra in contact cu Ayla, o pictorita misterioasa care ii atrage atentia printr - un portret ce seamana izbitor cu Larisa, medicul care i - a fost alaturi Antoniei. De aici incepe o poveste in care trecutul, secretele, pierderea si posibilitatea unei noi iubiri se intersecteaza.

Un roman despre oameni care incerca sa mearga mai departe atunci cand viata ii obliga sa renunte la tot ce credeau ca stiu. Adevarul doar dezbraca exploreaza momentul in care mastile cad si ramane intrebarea esentiala: ce ramane din noi atunci cand adevarul ne dezbraca de tot?

ADEVĂRUL doar DEZBRACĂ

ILIE MARINESCU

ADEVĂRUL doar DEZBRACĂ
roman



Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARINESCU, ILIE

Adevărul doar dezbracă : roman / Ilie Marinescu. - București :
Cișmigiu Books, 2026
ISBN 978-606-28-2308-5

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2026
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

*În memoria soției Stela și părinților mei,
dedic acest volum fiului meu Alexandru
și nepotului Cristian*

Într-un oraș unde muzica acoperă zgomotele, trei oameni se întâlnesc.

Unul vine după o despărțire. Altul după o boală. Altul după o promisiune.

Cu toții au ceva de ascuns. Cu toții au ceva de pierdut.

Între pereții unei clinici și ecoul unei gări, timpul lucrează lent.

Zilele se măsoară în fișe. Anii în scrisori neatinse.

Și undeva, între o floare albă și un bilet de avion, se decide ce rămâne când totul se ia.

Unii numără minutele. Alții numără cicatricile.

Toți așteaptă un semn ca să poată pleca fără să se distrugă ceva.

Adevărul nu întreabă dacă ești pregătit.

Doar îți ia tot ce nu mai poți duce. Și îți lasă ce nu poți arunca.

Acesta e un roman despre ce se întâmplă după ce măștile cad, după ce ușile se închid, după ce trenurile pleacă.

Pentru că există un moment în care nu mai poți salva pe nimeni. Poți doar să te salvezi. Sau să pleci...

Unii oameni te vindecă. Alții te dezbracă.

Atunci apare întrebarea pe care nimeni nu vrea să și-o pună:

Dacă adevărul te dezbracă de tot... ce rămâne?

I. PRĂBUȘIREA

Antonia stătea în fața oglinzii. Se aranja pentru o vizită la prieteni. Primăvară.

– Antonia: Ovidiu! Vino repede!

Ovidiu aleargă. E întinsă pe pat. Aproape plânge. Îi pune mâna sub axilă.

– Antonia: Apasă. Ce simți?

– Ovidiu: Un nodul mic.

– Antonia: A apărut din senin. Trebuie să facem ceva.

Am anulat vizita. Ovidiu a sunat la o clinică privată.

– Ovidiu: Bună seara. Urgență. Soția mea are o stare accentuată de tristețe. A descoperit o mică umflătură sub braț. Plânge. Nu e atac de panică.

– Recepția: Mai e doar o doctoră de gardă. Veniți acum?

La 36 de ani, Antonia. Ne-am căsătorit tineri. Ani buni fără umbră.

În 20 de minute eram la cabinet.

În față: o femeie doctor. Statură impunătoare. Voce caldă. Vârstă imposibil de ghicit.

– Doctor Larisa: Bună seara!

– Ovidiu Silvestru. Soția, Antonia.

Larisa o consultă. îl dă afară pe Ovidiu. După 5 minute iese. Față închisă.

Ovidiu se întoarce în cabinet.

– E grav?

– Larisa: Și da, și nu. E un ganglion limfatic inflammat. Mare. Evoluție rapidă. Nu pot spune consecințele azi. Vă dau cartea mea de vizită. Mă sunați.

Acasă, Antonia sparge tăcerea.

– Antonia: N-ai știut. În armată am lucrat lângă materiale periculoase. Prea târziu mi-am dat seama. Poate de-aia.

Am înțeles imediat. Iradierii.

O asigură: "*Vom face tot. Sunt cu tine.*" Larisa devine medicul ei curant.

A doua zi, cât ea făcea curat, spre seară Ovidiu căuta. Doctor Larisa. Ani de practică. Cabinet privat. Recenzii multe. Pozele... te făceau să uiți de profesie.

O sună.

– Ovidiu: Sunt Ovidiu, soțul Antoniei. Aveți un plan de tratament?

– Larisa: Nu consult prin telefon. Măine, 11:00, la clinică. O seară bună.

Nu a spus nimic Antoniei. Se retrăgea pe zi ce trece. Din exuberantă, mută și cu ochii plânși. Ovidiu nu știa ce să facă decât să repete: „*O să fie bine.*”

Investigațiile au venit repede. Diagnosticul: cancer limfatic. Tumora mamară malignă, stadiu avansat.

Am fost distruși. Și optimiști. Știința progresează.

Planul: chimioterapie regulată. Efectele n-au întârziat. Părul Antoniei a căzut. Peruci. Refuz operația. Nu vrea să fie mutilată. N-am forțat-o. Nimeni nu e stăpân pe corpul celuilalt.

Luni de tratamente. Niciun semn de regresie. Doar degradare.

Ultima carte: Viena. Clinica privată a doctorului Larisa. Eforturi. Bani. Sacrificii.

Verdictul echipei din Viena: „*Nu se mai poate face mare lucru. Punct.*”

Câteva luni mai târziu, povestea noastră s-a terminat. Ani puțini, dar împliniți.

La înmormântare a venit și Larisa. Alianța medic-pacient devenise empatie. Mi-a pus mâna pe umăr. N-a spus nimic. Din America Chicago, sosise și copilul meu Albert cu soția lui Persida să participe la durerosul eveniment deși era mama vitregă.

Am rămas singur. Trebuia un nou început. Nu-i știam provocările. Viața mergea mai departe. Cu bune și rele.

II. DOLIUL

Ușa încuiată. Perdelele trase.

Ovidiu pe gresie. Lângă pat. Nu plângea. Nu dormea.

Doar era.

La telefon doar se uita.

Alex prieten din copilărie:... Apel pierdut

Costel, coleg de serviciu:... Apel pierdut

Mama:... Apel pierdut

Ușa încuiată, în cameră: perdelele trase fum stătut.
Scrumiera plină. Sticle goale.

Cheia în ușă. Era Alex prietenul cel mai bun care avea cheia de la apartament

Ovidiu arăta jalnic: Barba până la piept. Cămașa ruptă sub braț. Nu ridică privirea.

Alex rămâne perplex: Frate...!!!

Ovidiu nervos: Pleacă!.

Alex: Nu!.

Alex ia inițiativa: Sac gunoi. Sticle. căni spălate.
Fără dialog.

Alex. Închide ușa și pleacă.

Un alt prieten coleg de serviciu vine să-l scoată la o plimbare

Costel și Ovidiu pe stradă.

Ovidiu: Merge strâmb. Ochii duși în orbite. Păr în ochi. Miroase a transpirație. Lumea se ferește.

Costel: Uite-te la tine...

Ovidiu: La ce? Nu mai e nimic de făcut

Costel: omule ai viața înainte. Vrei să ajungi o epavă?

Ovidiu: nu e treaba ta lasă-mă. Și se despart

A doua zi apare Alex

– Trezirea... respiri?

– Ovidiu...da.

– Alex: atunci ridică-te

– Ovidiu. Nu pot

– Alex: ba poți.. după câteva secunde... Antonia e moartă. Gata. Dar tu nu. Încă. Dacă te-ar vedea în ce hal umbli s-ar întoarce în mormânt. Dacă mai stai o zi în halul ăsta...mori și tu.

– Ovidiu ridică ochii triști. Mâna întinsă către Alex. O apucă. Se ridică

– Alex: bine prietene trec mâine să te văd. Ai grijă cum te prezinți să fie mândră Antonia de tine.

Următoarea zi vine Alex. În apartament miros de detergent, casa aerisită, scrumiera aruncată. Bărbierit, cămașa curată

Alex: ai început schimbarea. Deci se poate

Ovidiu: da. De azi... m-am lăsat de țigări, de băutură. Sunt fresh, măă...!!!.

Alex : dă din cap afirmativ și încântat de decizia prietenului.

Așadar de azi începi o viață nouă

– Ovidiu: Da prietene. Îți mulțumesc pentru că îmi ești aproape. Gata ce a fost a fost. Se îmbrățișează cu Alex și se despart cu zâmbetul pe față mulțumiți de noua atitudine.

Ovidiu era dornic de viață. Plimbările prin oraș ieșitul din casă deveneau o rutină zilnică

O nouă dimineață din viața lui Ovidiu

Ovidiu, aleargă. Lent, dar aleargă. Respiră adânc.

Revine după plimbarea matinală în bucătărie:
Cafea. Aburi.

Telefonul.

Pe ecran: Alex

Mesaj: „Sunt jos. Cobori?”

Ovidiu zâmbește o dată. Mic.

Ovidiu: Da. Cobor.

Seara în apartament, liniște. Apartament curat.
Prea curat.

Ovidiu stă pe canapea. Se uită pe geam. Afară, oamenii merg la bar.

Telefonul vibrează pe masă.

Pe ecran: Costel

Mesaj: „Leșim la o bere? Un pahar nu omoară pe nimeni.”

Ovidiu se uită la telefon. Lung. Degetul deasupra ecranului

Mâna lui se duce spre clanța ușii. Se oprește la câțiva cm.

Ovidiu: către nimeni, doar pentru el: Ies.

Ușa se închide în urma lui.

III. UN NOU ÎNCEPUT

Părea absurd. Hoinărea prin oraș fără țintă. Teatru. Cursuri. Orice ca să nu gândească la trecut. S-a oprit în fața unei simeze. În geam se reflecta un nou Ovidiu: ras, îngrijit. S-a admirat. A pășit înăuntru. Un tablou i-a atras atenția. Ulei pe pânză. O femeie frumoasă, pălărie cu boruri mari, bucle blonde. Voal pe umeri.

Semăna cu Larisa.

A intrat în galerie. La ușă: un custode în vârstă, cu cârjă.

– Custode: Bună ziua. Exponatele nu sunt de vânzare.

– Ovidiu: Cine e pictorița? Modelele de unde le ia?

– Custode: Ayla. Femeie. Îi plac oamenii cu statut. Recunoscibili.

Tabloul ăla semăna izbitor cu Larisa. Eleganța unei alte epoci.

– Ovidiu: M-ar interesa un portret asemănător. Pentru un cadou.

– Custode: Pictorița nu e în țară. Călătorește mult. Greu de prins. Dar o puteți contacta. Numărul e pe pliant.

A luat pliantul.

Ieșind, capul îi fierbea: Cum să abordeze o artistă? Cu ce bani, după toate cheltuielile cu boala Antoniei?

Dar cum ar reacționa Larisa dacă s-ar trezi cu propriul portret în cabinet... sau acasă?

Ideea l-a făcut să zâmbească. Rar i se întâmpla.

Acasă a sunat. După câteva tonuri: voce plăcută, ușor nazală.

– Ayla: Alo? Cu ce vă pot ajuta?

– Ovidiu: Bună seara. Sunt un admirator. Am văzut tabloul cu pălăria în galerie. Aș vrea un portret în ulei asemănător.

– Ayla: Pentru soția dumneavoastră?

– Ovidiu: Nu mai poate fi impresionată de nimic. Niciodată. Dacă înțelegeți.

– Ayla: Înțeleg. Îmi pare rău.

– Ovidiu: Vreau să-i mulțumesc unei persoane deosebite. Tabloul m-a lovit.

– Ayla: Apreciez. Dar sunt plecată. Nu sunt în România acum.

– Ovidiu: Nu e urgență. Sunt Ovidiu, dint-un oraș. Onorat, doamna Ayla... numele are muzică.

– Ayla: În realitate mă cheamă Amira. Înseamnă "prințesă". E o poveste lungă. Ayla e doar pseudonimul. Totul are un sens în artă. Dar cu altă ocazie.

– Ovidiu: Regatul meu va rămâne gol după ce prințesa închide apelul. Ayla...stejarul nu-și explică rădăcinile. Doar crește. Poate bem o cafea într-o zi.

– Ayla: Nu promit. Ajung rar în țară. Trimiteți-mi detaliile pe adresa din pliant sau pe Instagram. Am multe lucrări acolo.

– Ovidiu: Mulțumesc. Ținem legătura.

– Ayla: Seara frumoasă. Revin eu cu un telefon.

A închis. Pentru prima oară după luni, viața părea că poate avea un nou început.

IV. OFERTA

A închis cu Ayla. Minte nu s-a oprit.

Ce legătură era între Ayla și Larisa? Tabloul din galerie era Larisa. De ce tocmai ea?

A luat cartea de vizită a Larisei. A dat un search. CV public. Și ceva ce l-a uimit: statut marital diferit. Știa că avea familie încheată.

A sunat.

– Larisa: Alo? Cu cine am onoarea?

– Ovidiu Silvestru. Soțul fostei dumneavoastră pacientă. A trecut ceva timp, dar voiam să vă mulțumesc. Pentru tot.

– Larisa: Mi-am făcut meseria. Jurământul.

– Ovidiu: V-am văzut profilul. Îi ajutați pe toți, dar pe dumneavoastră nu v-ați ajutat. Tragedie cu soțul... în timpul serviciului.

– Larisa: Durerea nu are pauză. Zi sau noapte. Pentru noi, medicina devine povară. Multe întrebări. Puține răspunsuri. Ghici cine câștigă.

– Ovidiu: Offf... Îmi pare rău. Google dă totul azi.

– Larisa: Ne obișnuim cu moartea. Nici pe noi nu ne ocolește. Acum v-ați lămurit secretul.

– Ovidiu: Mulțumesc. Dar apelul era pentru altceva. O pictoriță v-a făcut portretul. L-am văzut în galerie.

– Larisa: sunt uimită. Nu controlez cine îmi ia pozele de pe net. Contul e doar pentru pacienți. Nu o cunosc. Cum o cheamă?

– Ovidiu: Amira. Ayla e pseudonimul.

– Larisa: Poate mi-a fost pacientă. Nu țin minte sutele.

– Ovidiu: Pot comenta la profilul dumneavoastră?

– Larisa: Dacă e cu bun simț, da.

– Ovidiu: Ne tutuim? Ne cunoaștem de mult.

– Larisa: Desigur. Larisa.

– Ovidiu.

– Larisa: Trebuie să plec. Medicina nu are pauză. Am fișe de completat.

A intrat pe Instagram. Larisa. Poze. Comentarii. A lăsat și Ovidiu câteva.

Apoi Ayla. Pliantul galeriei. Postări cu peisaje. Nicio față a ei. Doar câteva poze furate din profilul Larisei. Una era tabloul din simeză. La status: are un fiu.

Ce legătură e între Larisa și Amira? Ce secrete ascund?

Noapte târziu. Telefon de la Ayla.

– Ayla: Te deranjez? Aici e zi. Pauză. Continuăm cu tabloul? E important. Ce vrei evidențiat?

– Ovidiu: Mă bucur.

– Ayla: Ce rol a avut persoana asta că merită portret?

– Ovidiu: Prefer să nu discutăm. Poți picta după poză? Ți-o trimit. Am văzut că ai destule poze cu ea în arhivă.

– Ayla: Cum ți-ai permis să răsfoiești contul meu Ovidiu?

– Ovidiu: E public. Este interzis?

– Ayla: Ai voie, dar este ca și cum ai intra în casa mea. Dar nu suntem prieteni..

– Ovidiu: Poate vom deveni.

– Ayla: În visele tale.

– Ovidiu: Visul meu e tabloul. Am poza. Alege tu. Ești de acord?

– Ayla: Bine. Când mă întorc, mă apuc.

– Ovidiu: Meriți o recompensă. O vacanță. Companie plăcută.

– Ayla: Ce înțelegi prin companie plăcută?

– Ovidiu: Prietenie. Sau iubire.

– Ayla: Grele cuvinte.

– Ovidiu: Nu pentru un artist. Nu te cunosc, dar pari atrăgătoare.

– Ayla: Alții n-ar zice la fel.

– Ovidiu: Eu nu te cunosc. Și totuși nu-mi schimb părerea.

Tonul s-a încordat.

– Ovidiu: Continuăm când ne prind fusurile. Noapte bună.

A pus telefonul jos. Două femei. Un tablou. Și un detectiv fără insignă.